

ПЪТУВАНЕТО В РУСИЯ

Когато тръгнах за Русия, навсякъде върлуваше дълбока зима. Преди да поема тоя дълъг път, аз си рекох: „Сега му е времето за пътуване – разкаляните пътища са замръзнали от студа и снегът ги е покрил с мека снежна пелена. Шосетата като длан пресичат Северна Германия, Полша, Естония и Литва. И тия пътища са станали удобни, без да ги поддържат и да полагат за тях каквито и да било грижи усърдните местни власти.“

Пътувах на кон. Този е, то се знае, най-приятният начин да се прехвърля човек от едно място на друго, разбира се, само ако конят и ездачът са на мястото си. Като пътуваш по този начин, не зависиш поне от коларите с тяхната неутолима жажда, която ги

кара да правят престои пред всяка крайпътна кръчма.

Бях облечен много леко и колкото повече задълбавах на североизток, толкова повече усещах студа. Можете да си представите моето учудване, когато тъкмо в това жестоко време ненадейно попаднах в Полша на един нещастен полугол старец. Той лежеше на земята сред пътя, облечен в жалка дрипава дреха. Тая дреха, то се знае, никак не можеше да защити премръзналия човек от острия вятър.

Сърцето ми се сви, като го видях. Макар че сам бях измръзнал до мозъка на костите, аз му хвърлих своето наметало. В тоя миг дочух глас, който сякаш идеше да насърчи моята милостива постъпка.

– Пътнико, твоето добро дело няма да остане без награда!

Продължих пътя си по-нататък. Ето че ме настигна нощната тъмнина. Нито огън, нито звук. Цялата околност – надлъж и нашир – беше покрита със сняг и аз не виждах нито път, нито пътечка.

Уморен и измъчен, реших да сляза от седлото. Озърнах се. Видях наблизко един заострен кол – стърчи над снега. Вързах за него своя кон. Събух си ботушите и за да бъда сигурен, че никой няма да ме нападне, стиснах с десницата си единия от моите револвери и се изтегнах на снега. Спах непробудно и толкова хубаво, че когато открих очи, видях, че беше настанал ден. Не можете да си представите колко бях слисан, като разбрах, че лежа сред едно село в черковния двор. Потърсих коня си. Няма го. Но изведнъж го чух да цвили. Вдигнах очи нагоре и що да видя? Моят злополучен кон виси най-горе, завързан с юздата на камбанарията. Изведнъж ми стана ясно

какво се е случило: аз съм спрял случайно над едно затрупано под снега село. През нощта времето ненадейно се променило. Задухал южен вятър. И докато съм спал, снегът почнал да се топи. Заедно с топенето и аз съм слизал надолу към земята. А онова, което в тъмнината съм взел за кол, било заостреният като шило връх на камбанарията. Без да мисля много, аз насочих нагоре, към увисналия кон, револвера си и гръмнах. Улучих юздата му. Само след един миг конят ми падна на земята върху краката си. Оседлах го и продължих пътуването си. Додето стигнах в Русия, всичко вървеше добре. В тая северна земя не е позволено зимно време човек да пътува на кон. И тъй като аз имам едно основно правило – винаги да уважавам обичаите на страната, в която се намирам – издирих си една малка шейна с кон и бодро полетях към Петербург.

Не мога точно ви каза къде се случи това – в Естония или в Литва – но помня добре, че случката станала надвечер в една тъмна гора. Най-напред, като се обърнах назад, видях един грозен вълк, който, подгонен от страшен глад, тичаше подир мене. Ето го – още малко и ще ме настигне, а нямах никаква възможност да избягам от него. Без да ща, паднах по очи; оставих коня сам да се измъкне от това трудно положение, както намери за добре. И се случи тъкмо онова, което желяех, но за което не смеех да се надявам. Вълкът, без да обръща никакво внимание на моята нищожна личност, прескочи през мене и яростно се хвърли върху коня. За няколко мига излапа цялата задна част на бедното животно, което от болка и ужас се понесе още по-бърже. Аз бях спасен. Повдигнах крадешком глава и с ужас видях, че въл-

кът, тъй да се каже, се е намъкнал навътре в корема на коня. Без да мисля много, грабнах камшика и с ярост почнах да налагам този нов кон. Неочакваното угощение принуди звяра да се втурне още по-бързо, трупът на моя кон падна на земята и – какво чудо! – тогава вълкът се впрегна вместо коня. Аз от своя страна все по-силно работех с камшика, вълкът бягаше бясно напред и за твърде късо време стигнахме благополучно в Петербург. Гражданите по улиците, като ни видяха, останаха много учудени.